

MUA. Museu de la Universitat d'Alacant

PEÇA DESTACADA

PIEZA DESTACADA

Preparant el casament

Fotografia, 2004-2006

José Manuel Carratalá
(Alacant, 1955)

Preparando el casamiento

Fotografía, 2004-2006

José Manuel Carratalá
(Alicante, 1955)

El gener de 2007 es va inaugurar a la sala Altamira del MUA l'exposició «Saharauis: un poble encallat en sec». La mostra reunia 45 fotografies dels periodistes gràfics Rafa Arjones, Àngel García Catalá i José Manuel Carratalá. Les imatges reflecteixen deu anys d'exili del poble saharauí, del 1996, data en què es complia el vintè aniversari de la proclamació de la República Àrab Sahrauí Democràtica, al 2006.

Els fotògrafs presents en l'exposició buscaven no solament conscienciar, sinó també informar i promoure accions solidàries a favor de les 200.000 persones que viuen, gràcies a l'ajuda humanitària, en la Hamada de Tindouf, una de les zones més inhòspites del desert del Sàhara.

En enero de 2007 se inauguró en la sala Altamira del MUA la exposición "Saharauis: un pueblo varado en seco". La muestra reunió 45 fotografías de los periodistas gráficos Rafa Arjones, Àngel García Catalá y José Manuel Carratalá. Las imágenes abarcan 10 años de exilio del pueblo saharauí, de 1996, fecha en que se cumplía el 20º aniversario de la proclamación de la República Árabe Saharaui Democrática, a 2006.

Los fotógrafos presentes en la exposición, buscaban no solo concienciar, sino también informar y promover acciones solidarias a favor de las 200.000 personas que viven, gracias a la ayuda humanitaria, en la hamada de Tindouf, una de las zonas más inhóspitas del desierto del Sahara.

MUA. Museu de la Universitat d'Alacant

José Manuel Carratalá, fotoperiodista del Diario Información, va confegir la crònica en imatges entre 2004 i 2006: plaga de llagosta, commemoració del trenta aniversari de la proclamació de la República Àrab Saharai Democràtica, efectes de les inundacions de febrer de 2006... Però el seu objectiu també es va fixar en els aspectes més pròxims, en l'existència quotidiana d'aquestes persones.

Proposta didàctica:

Imagina que aquesta fotografia és l'anvers d'una postal que envia Suqueina, una xica sahrauí, en la qual compta les seues noces. El text podria ser el següent:

“Salutacions a totes les meues persones volgues, després de diversos mesos de preparatius, avui, per fi em case amb Selem. El casament en la meua terra és un ritual que a vegades pot durar tres dies. Comença amb la trobada de les famílies, que juguen a robar-se els mocadors i fer-los onejar al vent. Després continua amb una cerimònia on només estan presents els pares, alguns testimonis i el cadí o jutge, en la qual s'acorda el dot (el lot de regals que el nuvi lliura a la núvia i que consisteix en peces de bestiar, teles, vestits, joies, mobles...) i on es lliguen els preceptes matrimonials de l'Alcorà. En aqueix moment, sense estar nosaltres presents, ja som marit i dona, encara que no ho serem de debò fins que els dos estiguem sota el mateix sostre. El senyal oficial que s'ha produït l'enllaç és quan un testimoni ix i dispara un tir a l'aire. A continuació els amics de Selem vindran a arreplegar-me per a portar-me al lloc on tots estaran esperant per a un gran banquet, en el qual no faltaran les safates de carn de camell amb arròs, el te, els dolços, la música, la poesia i el ball. Estic tan feliç!

As-Salaam-Alaikum (La pau estiga amb tu)”

Escriu una postal a Suqueina on li expliques com és unes noces al teu país. D'una banda faràs un dibuix i per l'altre li comptaràs la cerimònia.

José Manuel Carratalá, fotoperiodista del Diario Información, planteó la crònica en imàgenes entre 2004 y 2006: plaga de langostas, conmemoración del 30º aniversario de la proclamación de la República Árabe Saharaui Democrática, efectos de las inundaciones de febrero de 2006... Pero su objetivo también se fijó en lo más cercano, en el devenir cotidiano de estas gentes.

Propuesta didáctica:

Imagina que esta fotografía es el anverso de una postal que envía Suqueina, una chica sahrauí, en la que cuenta su boda. El texto podría ser el siguiente:

“Saludos a todas mis personas queridas, después de varios meses de preparativos, hoy, por fin me caso con Selem. El casamiento en mi tierra es un ritual que a veces puede durar tres días. Comienza con el encuentro de las familias, que juegan a robarse los pañuelos y hacerlos ondear al viento. Luego continua con una ceremonia donde solo están presentes los padres, algunos testigos y el cadí o juez, en la que se acuerda la dote (el lote de regalos que el novio entrega a la novia y que consiste en piezas de ganado, telas, vestidos, joyas, muebles...) y donde se leen los preceptos matrimoniales del Corán. En ese momento, sin estar nosotros presentes, ya somos marido y mujer, aunque no lo seremos de verdad hasta que los dos estemos bajo el mismo techo. La señal oficial de que se ha producido el enlace es cuando un testigo sale y dispara un tiro al aire. A continuación los amigos de Selem vendrán a recogerme para llevarme al lugar donde todos estarán esperando para un gran banquete, en el que no faltarán las bandejas de carne de camello con arroz, el té, los dulces, la música, la poesía y el baile. ¡Estoy tan feliz!

As-Salaam-Alaikum (La paz esté contigo)”

Escribe una postal a Suqueina donde le cuentas cómo es una boda en tu país. Por un lado harás un dibujo y por el otro le contarás la ceremonia.

